Samling af Afgørelser

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
M. SZPUNAR
fremsat den 11. november 2015 [1] [i]

Sag C-49/14

Finanmadrid EFC SA
mod
VA,
QE,
DG,
NZ

(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Juzgado de Primera Instancia nº 5 de Cartagena (førsteinstansret nr. 5 i Cartagena, Spanien))

»Direktiv 93/13/EØF– urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler – betalingspåkravsprocedure – tvangsfuldbyrdelsesprocedure – den nationale rets kompetence til ex officio at erklære et urimeligt kontraktvilkår ugyldigt under fuldbyrdelsen af et betalingspåkrav – betalingspåkrav udstedt af en rets justitssekretær – princippet om retskraft – effektivitetsprincippet«

I – Indledning

1. Den foreliggende anmodning om præjudiciel afgørelse giver Domstolen lejlighed til at præcisere omfanget af den nationale rets beføjelser i forbindelse med efterprøvelsen af, om kontraktvilkår i forbrugeraftaler, der hører ind under anvendelsesområdet for direktiv 93/13/EØF [2], er urimelige.

2. Den forelæggende ret, der har fået forelagt en begæring om fuldbyrdelse af et betalingspåkrav, ønsker oplyst, hvorvidt den har beføjelse til ex officio at rejse spørgsmålet om ugyldigheden af et urimeligt kontraktvilkår, når der ikke er foretaget nogen kontrol af urimelige kontraktvilkår under behandlingen af anmodningen om udstedelse af betalingspåkravet [3].

3. Dette spørgsmål vedrører den situation, hvor betalingspåkravsproceduren er efterfulgt af en tvangsfuldbyrdelsesprocedure – et tilfælde, som Domstolen endnu ikke har skullet tage stilling til i sin omfattende retspraksis vedrørende domstolskontrol af urimelige kontraktvilkår.

[1] – Originalsprog: fransk.

[2] – Rådets direktiv af 5.4.1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler (EFT L 95, s. 29).

[3] – Der er af samme spanske ret rejst et lignende spørgsmål i sag Aktiv Kapital Portfolio Investment (C-122/14, verserende ved Domstolen).

II – Retsforskrifter

A – EU-retten

4. Artikel 6, stk. 1, i direktiv 93/13 bestemmer:

»Medlemsstaterne fastsætter, at urimelige kontraktvilkår i en aftale, som en erhvervsdrivende har indgået med en forbruger, i henhold til deres nationale lovgivning ikke binder forbrugeren, og at aftalen forbliver bindende for parterne på i øvrigt samme vilkår, hvis den kan opretholdes uden de urimelige kontraktvilkår.«

5. Artikel 7, stk. 1, i direktiv 93/13 bestemmer:

»Medlemsstaterne sikrer, at der i forbrugernes og konkurrenternes interesse findes egnede og effektive midler til at bringe anvendelsen af urimelige kontraktvilkår i aftaler, der indgås mellem forbrugere og en erhvervsdrivende, til ophør.«

B – Spansk ret

6. Betalingspåkravsproceduren er reguleret i lov om civilproces (Ley de Enjuiciamiento Civil) af 7. januar 2000 (BOE nr. 7 af 8.1.2000, s. 575) i den affattelse, der finder anvendelse på tvisten (herefter »lov om civilproces«).

7. Artikel 812, stk. 1, i den nævnte lov bestemmer:

»Enhver person, der fra en anden kræver betaling af en pengegæld på et hvilket som helst likvidt, fast beløb, som er opstået og forfaldent, kan anmode om, at der indledes en betalingspåkravsprocedure, hvis denne gæld attesteres på en af følgende måder:

1) ved fremlæggelse af dokumenter, uanset disses form, art eller fysiske udformning, som er underskrevet af debitor […]

[…]«

8. Artikel 815, stk. 1 og 3, i lov om civilproces bestemmer:

»1. Hvis de dokumenter, der er vedlagt anmodningen, […] udgør et prima facie-bevis for kreditorens krav, der bekræftes ved anmodningens indhold, pålægger secretario judicial [(justitssekretæren)] debitoren at betale kreditoren inden for en frist på 20 dage og at fremlægge beviserne for denne betaling for retten eller at give møde for retten og på kortfattet måde i den skriftlige indsigelse angive grundene til, at han er af den opfattelse, at det krævede beløb helt eller delvist ikke er betalingspligtigt.

[…]

3. Hvis det af den med anmodningen fremlagte dokumentation fremgår, at det krævede beløb ikke er rigtigt, overbringer secretario judicial [(justitssekretæren)] sagen til dommeren, der i givet fald ved kendelse kan foreslå rekvirenten enten at acceptere eller afslå et forslag til betalingskrav for et mindre beløb end det oprindeligt krævede.

[…]«

9. I samme lovs artikel 816, stk. 1 og 2, bestemmes:

»1. Såfremt skyldneren ikke reagerer på betalingspåkravet eller ikke giver møde, afsiger secretario judicial [(justitssekretæren)] et dekret, der afslutter betalingspåkravsproceduren, og overbringer dekretet til rekvirenten med henblik på, at denne begærer fuldbyrdelse, hvorved en anmodning herom er tilstrækkelig.

2. Efter udstedelsen af fuldbyrdelsesordren foretages fuldbyrdelsen i henhold til bestemmelserne om fuldbyrdelse af retsafgørelser, hvorved der kan fremsættes indsigelse […].

[…]«

10. Lovens artikel 818, stk. 1, første afsnit, vedrørende debitorens indsigelse bestemmer:

»Fremsætter debitoren rettidigt indsigelse, træffes der endelig afgørelse i sagen ved afslutningen af den hertil fastsatte procedure, og den afsagte dom får retskraft.«

11. Tvangsfuldbyrdelsesproceduren er reguleret i bestemmelserne i bog III i lov om civilproces. Proceduren for fuldbyrdelse af en retsafgørelse eller voldgiftsafgørelse adskiller sig fra proceduren for fuldbyrdelse på grundlag af andre fuldbyrdelsesdokumenter.

12. Artikel 552, stk. 1, andet afsnit, i lov om civilproces gør det muligt for den ret, der behandler spørgsmålet om fuldbyrdelse, at nægte at gennemføre fuldbyrdelsen, når et af de fuldbyrdelsesdokumenter, der er nævnt i artikel 557, stk. 1, indeholder urimelige kontraktvilkår. Den indsigelsesret, der er indeholdt i artikel 557, vedrører alene fuldbyrdelsesdokumenter, der ikke hidrører fra en domstol eller en voldgiftsret.

III – Tvisten i hovedsagen

13. Den 29. juni 2006 indgik VA en lånekontrakt for et beløb på 30 000 EUR med henblik på at finansiere købet af et køretøj.

14. Ifølge betingelserne i kontrakten hæftede QE, DG og NZ solidarisk som kautionister. Kontrakten fastlagde lånets løbetid til 84 måneder og en årlig nominel rente på 7%, såvel som morarenter til 1,5% om måneden og et gebyr for manglende betaling på 30 EUR for hver ubetalt regning.

15. Idet VA var holdt op med at betale afdrag i starten af 2011, erklærede Finanmadrid kontrakten for ophævet før tid og indledte den 8. november 2011 en betalingspåkravsprocedure mod de tre sagsøgte i hovedsagen for et beløb på 13 447,01 EUR.

16. Secretario judicial (den forelæggende rets justitssekretær) antog anmodningen til realitetsbehandling uden at forelægge den for en dommer. Anmodningen om udstedelse af betalingspåkrav, der blev forkyndt for VA og QE, påbød dem at videresende anmodningen til de andre sagsøgte.

17. Idet de sagsøgte i hovedsagen hverken efterkom betalingspåkravet eller fremsatte indsigelse, afsluttede secretario judicial (den forelæggende rets justitssekretær) betalingspåkravsproceduren ved afgørelse af 18. juni 2012.

18. Den 8. juli 2013 indgav Finanmadrid en begæring om fuldbyrdelse af den i forrige punkt omtalte retsafgørelse til Juzgado de Primera Instancia nº 5 de Cartagena (førsteinstansret nr. 5 i Cartagena, Spanien).

19. Den 13. september 2013 opfordrede den forelæggende ret begge parter til at fremsætte deres bemærkninger til, om de pågældende kontraktvilkår eventuelt var urimelige, til spørgsmålet om, hvorvidt det stadig var muligt at foretage en ex officio domstolskontrol af disse vilkår, samt til spørgsmålet om, hvorvidt der eventuelt var sket en tilsidesættelse af retten til effektive retsmidler.

20. Kun sagsøgeren i hovedsagen har indgivet bemærkninger.

21. Den forelæggende ret har anført, at dommeren efter den spanske procesret ikke får meddelelse om en betalingspåkravsprocedure, medmindre secretario judicial (justitssekretæren) finder det nyttigt eller skyldnerne fremsætter indsigelse. Som det var tilfældet i hovedsagen, får dommeren således alene kendskab til denne procedure i forbindelse med fuldbyrdelsen af secretario judicials afgørelse. Da secretario judicials afgørelse imidlertid er et retligt fuldbyrdelsesdokument, der svarer til en retskraftig dom, kan dommeren i fuldbyrdelsessagen ikke ex officio kontrollere, om der eventuelt foreligger urimelige vilkår i den kontrakt, der udgjorde grundlaget for betalingspåkravsproceduren.

22. Den forelæggende ret er i tvivl om, hvorvidt denne lovgivning, for så vidt som den ikke på noget tidspunkt i proceduren fastslår, at der skal ske ex officio kontrol af urimelige kontraktvilkår, er i overensstemmelse med direktiv 93/13.

IV – Anmodningen om præjudiciel afgørelse og retsforhandlingerne for Domstolen

23. På denne baggrund har Juzgado de Primera Instancia nº 5 de Cartagena (førsteinstansret nr. 5 i Cartagena) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Skal direktiv 93/13 fortolkes således, at det er til hinder for en national lovgivning som den gældende spanske betalingspåkravsprocedure, artikel 815 og 816 [i lov om civilproces], hvori der ikke er fastsat en obligatorisk kontrol af urimelige kontraktvilkår eller forelæggelse for en dommer, medmindre secretario judicial (justitssekretæren) finder det nyttigt eller skyldnerne fremsætter indsigelse, fordi lovgivningen vanskeliggør eller forhindrer en ex officio domstolskontrol af kontrakter, der kan indeholde urimelige vilkår?

2) Skal direktiv 93/13 fortolkes således, at det er til hinder for en national lovgivning som den spanske, der ikke gør det muligt ex officio inden indledningen af den efterfølgende fuldbyrdelsessag at prøve fuldbyrdelsesgrundlaget – et dekret, der er afsagt af secretario judicial (justitssekretæren), og som afslutter betalingspåkravsproceduren – eller spørgsmålet, om der foreligger urimelige vilkår i den kontrakt, der udgjorde grundlaget for afsigelsen af det dekret, der begæres fuldbyrdet, idet det i national ret bestemmes, at der foreligger en retskraftig afgørelse, jf. artikel 551 og 552, sammenholdt med artikel 816, stk. 2, [i lov om civilproces]?

3) Skal Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at det er til hinder for en national lovgivning såsom en regulering af betalingspåkravsproceduren og af fuldbyrdelsen af retsdokumenter, hvori der ikke er fastsat en domstolskontrol for alle tilfælde i anerkendelsesfasen, og som heller ikke gør det muligt for dommeren i fuldbyrdelsesfasen at prøve det, secretario judicial (justitssekretæren) har truffet afgørelse om?

4) Skal Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at det er til hinder for en national lovgivning, der ikke gør det muligt ex officio at prøve overholdelsen af retten til at blive hørt, fordi der foreligger en retskraftig afgørelse?«

24. Forelæggelsesafgørelsen af 23. januar 2014 indgik til Domstolens Justitskontor den 3. februar 2014. Der er indgivet skriftlige indlæg af den spanske, den tyske og den ungarske regering samt af Europa-Kommissionen. Disse interesserede parter deltog med undtagelse af den ungarske regering også i retsmødet, der blev afholdt den 2. september 2015.

V – Vurdering

A – Indledende bemærkninger

25. De præjudicielle spørgsmål, som den forelæggende ret har stillet, vedrører den nationale rets kompetencer i forbindelse med udstedelsen af et betalingspåkrav og dettes fuldbyrdelse i lyset af såvel direktiv 93/13 som artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«).

26. Jeg vil først behandle de to spørgsmål vedrørende direktiv 93/13, idet de to spørgsmål om fortolkningen af chartret efter min mening er sekundære.

27. Betalingspåkravsproceduren er en procedure, der gør det muligt for en kreditor hurtigt og med få formaliteter at opnå et fuldbyrdelsesdokument for ubestridte krav. Selv om de detaljerede regler varierer fra land til land er der ikke desto mindre i det væsentlige tale om en procedure, der ikke indebærer nogen kontradiktorisk drøftelse vedrørende realiteten, undtagen i det tilfælde, hvor debitor igangsætter denne ved at fremsætte indsigelse. Denne overførsel af initiativet ved sagsanlæg til sagsøgte – betegnet aktiv indsigelse – betyder, at det påhviler betalingspåkravets adressat at indlede den kontradiktoriske procedure for at forhindre fuldbyrdelsesgrundlaget for påkravet i at blive til [4].

28. En lignende procedure er fastlagt på europæisk plan for bestemte grænseoverskridende ubestridte krav [5].

29. Problemstillingen i denne diskussion skal derfor sammenfattes således: hvordan kan ex officio-kontrollen af urimelige kontraktvilkår sikres inden for rammerne af en sådan forenklet procedure, der alene fastlægger en kontradiktorisk drøftelse for en dommer i tilfælde af, at der

[4] – Jf. for en sammenlignende analyse fra den tid, hvor drøftelserne vedrørende den europæiske procedure på området fandt sted, E. Serverins rapport, »Des procédures de traitement judiciaire des demandes de faible importance ou non contestées dans les droits des États membres de l'Union européenne«, s. 27-28 (http://ec.europa.eu/civiljustice), samt *Kommissionens grønbog om en EF-procedure for betalingspåbud* (KOM(2002) 746, af 20.12.2002, s. 11-12).

[5] – Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1896/2006 af 12.12.2006 om indførelse af en europæisk betalingspåkravsprocedure (EUT L 399, s. 1).

fremsættes indsigelse? Er dommeren forpligtet til – også i forbindelse med fuldbyrdelsen af et betalingspåkrav – at foretage en sådan ex officio-kontrol, når denne ikke er blevet anmodet om at gribe ind på et tidligere stadie, fordi der ikke er blevet fremsat indsigelse?

B – Udstrækningen af dommerens beføjelser i forbindelse med fuldbyrdelsen af et betalingspåkrav (første og andet spørgsmål)

1. Omformulering af første og andet spørgsmål

30. Med sit første og andet spørgsmål ønsker den forelæggende ret oplyst, hvorvidt direktiv 93/13 er til hinder for en national lovgivning, hvori der for det første ikke er fastsat en obligatorisk kontrol af urimelige kontraktvilkår i forbindelse med prøvelsen af anmodningen om udstedelse af et betalingspåkrav, og som for det andet ikke tillader en sådan ex officio kontrol i forbindelse med fuldbyrdelsen af det nævnte betalingspåkrav.

31. De to spørgsmål er tæt forbundet, derved at de omhandler to på hinanden følgende procedurer, der består først i udstedelsen og derpå fuldbyrdelsen af et betalingspåkrav. Spørgsmålet om kontrol af urimelige vilkår i forbindelse med fuldbyrdelsen af et betalingspåkrav er kun relevant, såfremt en sådan kontrol obligatorisk burde have været sikret på et tidligere stadie før udstedelsen af påkravet, men den ikke er blevet det.

32. Således skal der med henblik på at undersøge, hvorvidt den spanske ordning for betalingspåkrav sikrer effektiviteten af den beskyttelse, der er fastsat i direktiv 93/13, tages hensyn til samtlige relevante procedureregler.

33. Følgelig er jeg ikke overbevist af den tyske regerings argumentation, hvorefter det første spørgsmål om udstedelse af betalingspåkrav ikke kan antages til realitetsbehandling, fordi sagen ved den forelæggende ret alene vedrører stadiet for fuldbyrdelse af et påkrav.

34. For at besvare den forelæggende rets spørgsmål hensigtsmæssigt skal det således undersøges, hvorvidt direktiv 93/13 er til hinder for en national lovgivning, der, samtidig med at den ikke fastsætter ex officio-kontrol af urimelige kontraktvilkår i forbindelse med prøvelsen af anmodningen om udstedelse af betalingspåkrav, heller ikke tillader, at den dommer, der er ansvarlig for fuldbyrdelsen af betalingspåkravet, foretager en sådan kontrol.

2. Erindring om retspraksis

35. Jeg minder indledningsvis om, at artikel 6, stk. 1, i direktiv 93/13, bestemmer, at urimelige kontraktvilkår ikke er bindende for forbrugeren.

36. Der er tale om en præceptiv bestemmelse, der i kontraktforhold mellem den erhvervsdrivende og forbrugeren har til formål at genoprette ligheden mellem medkontrahenterne [6].

[6] – Jf. bl.a. domme Mostaza Claro (C-168/05, EU:C:2006:675, præmis 36) og Asturcom Telecomunicaciones (C-40/08, EU:C:2009:615, præmis 30).

37. I dom Océano Grupo Editorial [7], fastslog Domstolen, at det formål, der forfølges med artikel 6 i direktiv 93/13 ikke vil kunne opnås, medmindre den nationale domstol anses for berettiget til ex officio at tage stilling til, om et kontraktvilkår er urimeligt.

38. Siden denne dom har Domstolen gentagne gange fastslået, at den rolle, som er tildelt de nationale retter på det omhandlede område, ikke begrænser sig til blot muligheden, men ligeledes indebærer forpligtelsen til ex officio at prøve dette urimelige kontraktvilkår, så snart den råder over de oplysninger vedrørende de retlige eller faktiske omstændigheder, som denne prøvelse kræver [8].

39. Derudover er den nationale ret forpligtet til at optage beviser med henblik på at gennemføre denne kontrol [9].

40. I dom Banco Español de Crédito [10] bemærkede Domstolen, at pligten til ex officio at kontrollere urimelige vilkår også omfatter betalingspåkravsproceduren, inden forbrugeren fremsætter indsigelse imod påkravet.

41. Jeg minder i denne henseende om, at gennemførelsesbestemmelserne for de nationale betalingspåkravsprocedurer, i mangel af harmonisering af de nationale mekanismer for inddrivelse af ubestridte pengekrav, henhører under medlemsstaternes nationale retsordner i medfør af princippet om sidstnævntes procesautonomi, dog på betingelse af at disse bestemmelser ikke må være mindre gunstige end dem, der gælder for tilsvarende situationer, der er underlagt national ret (ækvivalensprincippet), og at de i praksis ikke må gøre det umuligt eller uforholdsmæssigt vanskeligt at udøve de rettigheder, der er tillagt forbrugerne ved EU-retten (effektivitetsprincippet) [11].

42. Domstolen har imidlertid fastslået, at direktiv 93/13 er til hinder for en ordning i en medlemsstat, hvorefter en ret, der skal behandle en anmodning om udstedelse af et betalingspåkrav, selv om den råder over de retlige og faktiske oplysninger, der er nødvendige i denne forbindelse, ikke ex officio må efterprøve, om et kontraktvilkår er urimeligt, såfremt forbrugeren ikke har fremsat indsigelse vedrørende vilkåret. Denne konklusion er baseret på den betragtning, at der i betragtning af den generelle udformning af, forløbet for og særegenhederne ved betalingspåkravsproceduren i henhold til spansk ret foreligger en ikke ubetydelig risiko for, at de berørte forbrugere ikke fremsætter indsigelse [12].

7 – C-240/98 – C-244/98, EU:C:2000:346, præmis 26 og 28.

8 – Domme Mostaza Claro (C-168/05, EU:C:2006:675, præmis 38), Asturcom Telecomunicaciones (C-40/08, EU:C:2009:615, præmis 32) og Pannon GSM (C-243/08, EU:C:2009:350, præmis 32).

9 – Jf. domme VB Pénzügyi Lízing (C-137/08, EU:C:2010:659, præmis 56), Banco Español de Crédito (C-618/10, EU:C:2012:349, præmis 44) og Banif Plus Bank (C-472/11, EU:C:2013:88, præmis 24).

10 – C-618/10, EU:C:2012:349, præmis 53 og 54.

11 – Ibidem, præmis 46.

12 – Ibidem, præmis 57.

3. Pligt til ex officio at kontrollere urimelige kontraktvilkår i forbindelse med prøvelse af anmodningen om udstedelse af et betalingspåkrav

43. Efter min opfattelse skal dom Banco Español de Crédito [13] forstås som en principiel løsning, der i betragtning af særegenhederne ved betalingspåkravsproceduren i spansk ret, indfører en ligevægt mellem ideen om, at en ret skal kompensere for en processuel undladelse hos en forbruger, der ikke er bekendt med sine rettigheder, og ideen om, at retten ikke skal kompensere for den pågældende forbrugers fuldstændige passivitet [14].

44. Således kan man, medmindre man tog den løsning op til fornyet vurdering, som Domstolen antog i dom Banco Español de Crédito, ikke anerkende den tyske og den ungarske regerings holdning, hvorefter en ret ikke skal kontrollere urimelige vilkår i forbindelse med betalingspåkravsproceduren, såfremt en forbruger forholder sig passiv og undlader at fremsætte indsigelse.

45. Jeg bemærker ligeledes, at dom Banco Español de Crédito absolut er relevant i forhold til hovedsagen, selv om denne omhandler betalingspåkravsproceduren i den udformning, som den havde inden den reform, der skete i spansk ret i 2009 [15].

46. Som det fremgår af forelæggelsesafgørelsen var formålet med denne reform nemlig at overføre den dømmende kompetence i forhold til betalingspåkravsproceduren til rettens justitssekretær, secretario judicial, således at dommeren fremover alene griber ind i proceduren, såfremt secretario judicial finder det nyttigt, eller skyldneren fremsætter indsigelse, hvorved der indledes et ordinært søgsmål.

47. Efter min opfattelse skal Domstolens retspraksis vedrørende en dommers rolle i forbindelse med kontrollen af urimelige vilkår udstrækkes til også at gælde for de andre organer ved retterne – såsom justitssekretærerne – når disse får overført kompetencer, der direkte har indvirkning på gennemførelsen af direktiv 93/13.

48. Dette er tilfældet i den foreliggende sag, eftersom secretario judicial (justitssekretæren) har fået tildelt kompetencen til at træffe afgørelser, der i henhold til den spanske procesret har retsvirkninger, der svarer til en retsafgørelses retsvirkninger.

49. Idet kompetencen med hensyn til at prøve en anmodning om udstedelse af et betalingspåkrav og træffe afgørelser, der kan ligestilles med retsafgørelser, i spansk ret således er tildelt secretario judicial (justitssekretæren), skal den nationale lovgivning pålægge denne forpligtelsen til ex officio at behandle et urimeligt kontraktvilkår og i tvivlstilfælde at forelægge sagen for en dommer, hvilket ville muliggøre undersøgelsen af et kontraktvilkår i en procedure, der er i overensstemmelse med kontradiktionsprincippet. [16].

[13] – C-618/10, EU:C:2012:349.

[14] – Jf. vedrørende en sammenhæng mellem disse to ideer, dom Asturcom Telecomunicaciones (C-40/08, EU:C:2009:615, præmis 47).

[15] – I henhold til lov 13/2009 om reform af retsplejelovgivningen med henblik på indførelse af det nye dommerkontor (Ley 13/2009 de reforma de la legislación procesal para la implantación de la nueva oficina judicial) af 3.11.2009 (BOE nr. 266 af 4.11.2009, s. 92103).

[16] – Kontradiktionsprincippet påbyder som hovedregel den nationale ret, der ex officio har konstateret, at der foreligger et urimeligt kontraktvilkår, at meddele tvistens parter dette og give dem mulighed for kontradiktorisk at drøfte det i henhold til de former, der er fastsat herom i de nationale processuelle regler. Jf. i denne retning dom Banif Plus Bank (C-472/11, EU:C:2013:88, præmis 17-36).

50. Tvisten i hovedsagen adskiller sig i denne henseende fra den sag, der gav anledning til den nylige dom ERSTE Bank Hungary [17], i hvilken Domstolen, idet den anvendte generaladvokat Cruz Villalóns forslag til afgørelse som grundlag, fandt, at retspraksis vedrørende ex officio-kontrol af urimelige kontraktvilkår ikke gælder for notarer, henset til de væsentlige forskelle mellem den judicielle funktion og notarfunktionen.

51. Til forskel fra en notar har secretario judicial (justitssekretæren) nemlig alene til opgave at bidrage til udøvelsen af retsvæsenets virksomhed ved at være tilknyttet en ret og ved at agere under en dommers kontrol.

52. Imidlertid kan medlemsstaten ikke unddrage sig sin forpligtelse til at sikre, at der i betalingspåkravsproceduren ex officio sker kontrol af urimelige kontraktvilkår, ved at overføre kompetencen til at udstede et betalingspåkrav til en rets justitssekretær. Den nationale lovgivning skal underlægge et sådant organ en pligt til ex officio at udøve den nævnte kontrol og i tvivlstilfælde at forelægge sagen for en dommer.

4. Pligt til ex officio at kontrollere urimelige vilkår i forbindelse med fuldbyrdelsen af betalingspåkravet

53. Det er herefter hensigtsmæssigt at behandle det spørgsmål, der er af væsentlig betydning for den foreliggende sag, om den nationale lovgivning ligeledes burde gøre det muligt for dommeren i fuldbyrdelsessagen ex officio at kontrollere urimelige vilkår, såfremt en sådan kontrol ikke har fundet sted i forbindelse med prøvelsen af anmodningen om udstedelse af betalingspåkrav.

54. Jeg ser flere grunde til, at det principielt ikke synes ønskværdigt, at fastsætte en sådan ex officio kontrol i forbindelse med fuldbyrdelsen.

55. For det første er fuldbyrdelsesproceduren ikke særlig velegnet til en prøvelse af, om kravene er velbegrundede. Dommeren ville, såfremt denne greb ind i sagen, sjældent råde over de faktiske oplysninger, som er nødvendige for at prøve kontraktvilkårene, og ville derfor regelmæssigt være nødt til at træffe foranstaltninger med henblik på sagens oplysning for at tilvejebringe disse.

56. For det andet risikerer kontrollen af urimelige vilkår, når proceduren tilsigter at fuldbyrde et betalingspåkrav, der er udstedt ved en domstolsafgørelse, at være i strid med princippet om retskraft.

57. For det tredje ville den løsning, hvorefter dommeren pålagdes at kontrollere urimelige kontraktvilkår i forbindelse med fuldbyrdelsen af et adkomstdokument, der er udstedt i forbindelse med betalingspåkravsproceduren, være vanskeligt forenelig med den model, der er fastlagt af EU-retsakterne om indførelse af en europæisk betalingspåkravsprocedure samt det europæiske tvangsfuldbyrdelsesdokument for ubestridte krav.

[17] – C-32/14, EU:C:2015:637, præmis 47 og 48.

58. I forbindelse med den europæiske betalingspåkravsprocedure kan et europæisk betalingspåkrav under ingen omstændigheder efterprøves i fuldbyrdelsesstaten med hensyn til sagens realitet [18]. Det samme gælder for det europæiske tvangsfuldbyrdelsesdokument i forbindelse med den europæiske ordning for fuldbyrdelse af ubestridte krav [19].

59. Eftersom ex officio-kontrol af urimelige vilkår udtrykkeligt er udelukket i forbindelse med fuldbyrdelsen af et europæisk betalingspåkrav eller tvangsfuldbyrdelsesdokument, der er udstedt i en anden medlemsstat og er omfattet af anvendelsesområdet for de førnævnte europæiske ordninger, synes fastsættelsen af en sådan kontrol i forbindelse med fuldbyrdelsen af betalingspåkrav som det i hovedsagen omhandlede [20], der udelukkende hører ind under den nationale ret, ikke specielt logisk.

60. Imens jeg anerkender værdien af de af den spanske, den tyske og den ungarske regering fremførte argumenter, er jeg dog af den opfattelse, at hensynet til den effektive virkning af artikel 6 i direktiv 93/13 skal have forrang i det tilfælde, hvor forpligtelsen til ex officio at kontrollere urimelige vilkår ikke i national lovgivning er fastsat på noget tidspunkt i den procedure, som følger efter anmodningen om udstedelse af et betalingspåkrav.

61. Det drejer sig ikke om at afhjælpe eventuelle forsømmelser, der er sket i forbindelse med betalingspåkravsproceduren, men om at løse et systematisk problem i overensstemmelse med den betragtning, hvorefter ex officio-kontrol af urimelige kontraktvilkår skal være fastlagt på et af stadierne i proceduren for udstedelse og fuldbyrdelse af et betalingspåkrav.

62. Således påhviler det – undtagelsesvis og i mangel en bedre løsning – når de nationale procedureregler ikke har fastlagt en sådan ex officio-kontrol på noget tidligere tidspunkt, dommeren i fuldbyrdelsessagen at sikre denne kontrol i sidste ende.

63. Dette synes at være tilfældet i hovedsagen, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

64. Selv om den spanske regering har præciseret, at betalingspåkravsproceduren er ved at blive reformeret med henblik på at tage højde for dom Banco Español de Crédito [21], og at secretario judicial, efter denne reform er gennemført, vil være forpligtet til, inden denne udsteder betalingspåkravet, at give dommeren meddelelse om anmodninger vedrørende forbrugeraftaler, således at dommeren kan efterprøve urimelige vilkår, har den spanske regering nemlig også angivet, at denne reform endnu ikke er trådt i kraft [22].

65. Selv hvis det derudover antages, at de nye regler – som den spanske regering har gjort gældende – de facto allerede anvendtes siden afsigelsen af dom Banco Español de Crédito, og at secretarios judiciales (justitssekretærerne) følgelig giver dommerne meddelelse om anmodninger om, at der indledes en betalingspåkravsprocedure vedrørende forbrugeraftaler, forholder det sig

[18] – Artikel 22, stk. 3, i forordning nr. 1896/2006.

[19] – Artikel 21, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 805/2004 af 21.4.2004, om indførelse af et europæisk tvangsfuldbyrdelsesdokument for ubestridte krav (EUT L 143, s. 15).

[20] – Jeg bemærker de lege ferenda, at det ville være hensigtsmæssigt, at ændre forordning nr. 1896/2006, der potentielt dækker krav, der følger af forbrugeraftaler, med henblik på udtrykkelig fastsættelse af ex officio kontrol af urimelige vilkår i forbindelse med udstedelsen af det europæiske betalingspåkrav.

[21] – C-618/10, EU:C:2012:349.

[22] – Jeg bemærker, at lov 42/2015 om ændring af lov om civilproces (Ley 42/2015 de reforma de la Ley de Enjuiciamiento Civil) af 5.10.2015 (BOE nr. 239 af 6.10.2015, s. 90240) blev vedtaget kort tid efter retsmødet i den foreliggende sag. Imidlertid fremgår det af overgangsbestemmelserne i lov 42/2015, at lovændringen ikke har indvirkning på betalingspåkravsprocedurer – som den i hovedsagen omhandlede – der er afsluttet inden lovens ikrafttræden.

ikke desto mindre således, at en sådan de facto anvendelse ikke er tilstrækkelig i forhold til at sikre en effektiv beskyttelse af de rettigheder, der følger af direktiv 93/13. Under alle omstændigheder lå betalingspåkravsproceduren i hovedsagen, som den spanske regering har erkendt i sine skriftlige bemærkninger, forud for datoen for afsigelse af dom Banco Español de Crédito.

66. Efter min opfattelse skal kravet om effektiv beskyttelse af de rettigheder, der følger af direktiv 93/13, i en sådan situation, der er kendetegnet ved fraværet af enhver ex officio-kontrol af urimelige vilkår på noget tidspunkt i den procedure, der førte til udstedelsen af betalingspåkravet, have forrang i forhold til praktiske argumenter, der taler imod, at der tillades en sådan kontrol i forbindelse med fuldbyrdelsen af betalingspåkravet.

67. Det er imidlertid hensigtsmæssigt tillige at undersøge spørgsmålet om, hvorvidt en ex officio-kontrol af urimelige vilkår i forbindelse med fuldbyrdelsen af betalingspåkravet ikke er i strid med princippet om retskraft, der følger af de spanske processuelle regler, der tillægger en afgørelse truffet af secretario judicial (justitssekretæren) retsvirkninger, der svarer til en retsafgørelses retsvirkninger.

68. Jeg gør opmærksom på, at EU-retten i henhold til Domstolens faste retspraksis ikke pålægger en national ret at undlade at anvende interne processuelle regler, der tillægger en afgørelse retskraft, selv om dette gør det muligt at afhjælpe en tilsidesættelse af en EU-retlig bestemmelse, uanset dennes karakter, der er sket ved den omhandlede afgørelse [23].

69. I mangel af EU-bestemmelser på området henhører udformningen af retskraftprincippet under medlemsstaternes interne retsorden i henhold til princippet om, at disse frit kan anvende deres egne processuelle regler. Disse regler bør imidlertid overholde principperne om ækvivalens og effektivitet [24].

70. For så vidt angår princippet om ækvivalens er der intet i tvisten i hovedsagen, der gør det muligt at konkludere, at fremgangsmåderne for gennemførelse af princippet om retskraft i spansk ret i sager vedrørende direktiv 93/13 er mindre gunstige end dem, der gælder i situationer, der ligger uden for direktivets anvendelsesområde.

71. Hvad angår effektivitetsprincippet følger det af Domstolens retspraksis, at hvert enkelt tilfælde, hvor der opstår spørgsmål om, hvorvidt en national processuel bestemmelse gør det umuligt eller uforholdsmæssigt vanskeligt at anvende EU-retten, skal bedømmes under hensyn til, hvilken stilling bestemmelsen indtager i den samlede procedure, herunder dens forløb og dens særlige kendetegn, for de forskellige nationale instanser [25].

72. Jeg bemærker i denne forbindelse, at det at tillægge en afgørelse om udstedelse af et betalingspåkrav retskraft kan give anledning til spørgsmål også i situationer, hvor en sådan afgørelse træffes af en dommer og ikke som i den foreliggende sag af en rets justitssekretær. Denne tvivl skyldes bl.a. den omstændighed, at betalingspåkravsproceduren ikke indebærer nogen kontradiktorisk undersøgelse af anmodningen og pålægger den sagsøgte en betydelig byrde ved at overføre ansvaret for at indlede den kontradiktoriske procedure til ham [26].

[23] – Domme Kapferer (C-234/04, EU:C:2006:178, præmis 21) og Asturcom Telecomunicaciones (C-40/08, EU:C:2009:615, præmis 37). Jf. for en analyse af spændingen mellem princippet om procesautonomi og de mekanismer inden for EU-retten, der gør det muligt at begrænse retskraften af endelige retsafgørelser i national ret, M. Taborowski, *Konsekwencje naruszenia prawa Unii Europejskiej przez sądy krajowe* (*Følgerne af nationale domstoles tilsidesættelse af EU-retten*), Lex – Wolters Kluwer, Varsovie 2012, s. 259 ff.

[24] – Dom Asturcom Telecomunicaciones (C-40/08, EU:C:2009:615, præmis 38 og den deri nævnte retspraksis).

[25] – Domme Peterbroeck (C-312/93, EU:C:1995:437, præmis 14) og Asturcom Telecomunicaciones (C-40/08, EU:C:2009:615, præmis 39).

[26] – Jf. for en kritisk overvejelse vedrørende dette spørgsmål, Kommissionens grønbog (dokument COM(2002)746, spørgsmål 23-26).

73. Således er secretario judicial (justitssekretærens) afgørelse, der afsluttede betalingspåkravsproceduren, i den foreliggende sag blevet endelig af den grund alene, at forbrugerne ikke har fremsat indsigelse over for påkravet inden for den fastsatte frist, og fordi secretario judicial ikke fandt det nyttigt, at forelægge sagen for en dommer. I denne forbindelse fremgår det af de nærmere bestemmelser om betalingspåkravsproceduren, at secretario judicial har begrænset sig til at foretage en formel kontrol af anmodningen i overensstemmelse med artikel 815, stk. 1-3, i lov om civilproces. Det tilkommer ikke justitssekretæren at vurdere indholdet af kontraktens vilkår eller informere dommeren om dette indhold.

74. Imidlertid har disse processuelle regler til følge ikke blot at overføre kompetencen til at udstede et betalingspåkrav til en rets justitssekretær på trods af, at denne ikke har beføjelse til at kontrollere urimelige vilkår, men tillægger derudover disse afgørelser retskraft, hvilket gør kontrollen af urimelige vilkår i forbindelse med fuldbyrdelsen af påkravet umulig.

75. Jeg mener, at sådanne fremgangsmåder for gennemførelse af princippet om retskraft inden for rammerne af betalingspåkravsproceduren er i strid med effektivitetsprincippet, for så vidt som de forhindrer den nationale ret i at sikre, at artikel 6 i direktiv 93/13 anvendes effektivt.

76. Under disse omstændigheder påhviler det dommeren i fuldbyrdelsessagen at sikre en effektiv beskyttelse af de rettigheder, der følger af direktiv 93/13, ved at undlade at anvende den nationale bestemmelse, der giver en afgørelse om et betalingspåkrav, der er truffet af en rets justitssekretær, retskraft.

77. På baggrund af alle disse betragtninger foreslår jeg, at den forelæggende rets første og andet præjudicielle spørgsmål besvares med, at direktiv 93/13, særligt dets artikel 6 og 7, samt effektivitetsprincippet er til hinder for en national lovgivning, der, idet den ikke fastlægger nogen forpligtelse til ex officio at erklære et eventuelt urimeligt kontraktvilkår ugyldigt i forbindelse med den prøvelse af en anmodning om udstedelse af betalingspåkrav, der finder sted hos en rets justitssekretær, heller ikke gør det muligt for den dommer, der er ansvarlig for fuldbyrdelsen af betalingspåkravet, ex officio at rejse ugyldighedsspørgsmålet.

C – Om de pågældende processuelle reglers forenelighed med chartret (tredje og fjerde spørgsmål)

78. Med sit tredje og fjerde præjudicielle spørgsmål ønsker den forelæggende oplyst, hvorvidt de spanske processuelle regler er forenelige med de grundlæggende rettigheder, der er stadfæstet i chartret og nærmere bestemt med retten til effektive retsmidler i henhold til chartrets artikel 47.

79. Hvis Domstolen følger mit forslag i forhold til det første og andet spørgsmål, vil det ikke være nødvendigt at besvare den forelæggende rets spørgsmål vedrørende chartret. Det følger nemlig af mit forslag, at den nationale ret vil være forpligtet til at undlade at anvende de pågældende nationale regler, uden at det er nødvendigt at undersøge deres forenelighed med chartrets artikel 47.

80. Jeg vil ikke desto mindre kort behandle spørgsmålet om forenelighed med chartrets krav i tilfælde af, at Domstolen når frem til en anden løsning.

81. Hvad for det første angår chartrets anvendelsesområde har den tyske regering gjort gældende, at de i den foreliggende sag omhandlede spanske processuelle retsregler er omfattet af princippet om den nationale rets procesautonomi, således at de ikke falder inden for chartrets anvendelsesområde.

82. Jeg kan ikke tilslutte mig dette synspunkt.

83. Den nationale ret skal overholde kravene til en effektiv domstolsbeskyttelse som garanteret i chartrets artikel 47 i forbindelse med enhver form for retlig procedure, der vedrører beskyttelsen af de rettigheder, som EU-retten giver en borger [27].

84. Denne betragtning hænger sammen med, at beskyttelsen af de rettigheder, der følger af EU-retten, generelt er baseret på de retsmidler, der er fastsat i den nationale retsorden. Såfremt medlemsstaterne kunne unddrage sig forpligtelsen til at overholde chartrets artikel 47 ved at påberåbe sig princippet om den nationale rets procesautonomi, ville den effektive domstolsbeskyttelse af rettighederne i henhold til EU-retten i praksis miste sin betydning.

85. Jeg bemærker, at Domstolen endnu ikke haft lejlighed til at tydeliggøre sammenhængen mellem kravene i chartrets artikel 47 og de nært beslægtede krav, der følger af princípperne om ækvivalens og effektivitet. Navnlig det sidstnævnte princip medfører også en generel forpligtelse for medlemsstaterne til at sikre domstolsbeskyttelsen af de rettigheder, der følger af EU-retten. Der kunne derfor rejse sig spørgsmålet om, hvorvidt chartrets artikel 47 supplerer effektivitetsprincippet eller om det erstatter det [28].

86. Trods denne tøven er der ingen tvivl om, at medlemsstaterne er forpligtet til at sikre overholdelsen af chartrets artikel 47 – også på det procesretlige område.

87. Ifølge fast retspraksis vedrørende anvendelsen af direktiv 93/13 indebærer medlemsstaternes forpligtelse til at sikre beskyttelsen af de rettigheder, som direktivet medfører for borgerne, mod anvendelsen af urimelige kontraktvilkår, således et krav om en effektiv domstolsbeskyttelse, hvilket også er sikret ved chartrets artikel 47, og hvis overholdelse de nationale domstole skal sikre [29].

88. For at vende tilbage til de spørgsmål om fortolkning af chartret, som den forelæggende ret har rejst, ønsker denne med sit tredje præjudicielle spørgsmål oplyst, hvorvidt chartret er til hinder for en national lovgivning, der, i tilfælde af at en sagsøgt ikke fremsætter indsigelse, ikke foreskriver en materiel domstolskontrol af påstandene, hverken i forbindelse med prøvelsen af anmodningen om udstedelse af betalingspåkrav eller i forbindelse med fuldbyrdelsen heraf. Med sit fjerde præjudicielle spørgsmål ønsker den forelæggende ret oplyst, hvorvidt chartret er til hinder for en national lovgivning, der ikke tillader dommeren i fuldbyrdelsessagen ex officio at kontrollere overholdelsen af retten til at blive hørt i forbindelse med betalingspåkravsproceduren.

[27] – Jf. i denne retning dom DEB (C-279/09, EU:C:2010:811, præmis 28 og 29). Jf. også modsætningsvis dom Torralbo Marcos (C-265/13, EU:C:2014:187, præmis 34) og kendelse Sociedade Agrícola e Imobiliária da Quinta de S. Paio (C-258/13, EU:C:2013:810, præmis 23).

[28] – Jf. vedrørende sammenhængen mellem disse principper, generaladvokat Bots forslag til afgørelse Agrokonsulting-04 (C-93/12, EU:C:2013:172, punkt 30), generaladvokat Cruz Villalóns forslag til afgørelse E.ON Földgáz Trade (C-510/13, EU:C:2014:2325, punkt 43) og generaladvokat Jääskinens forslag til afgørelse Orizzonte Salute (C-61/14, EU:C:2015:307, punkt 24).

[29] – Jf. domme Banif Plus Bank (C-472/11, EU:C:2013:88, præmis 29), Sánchez Morcillo og Abril García (C-169/14, EU:C:2014:2099, præmis 35) og Kušionová (C-34/13, EU:C:2014:2189, præmis 47).

89. Selv om jeg i denne henseende allerede har konkluderet, at direktiv 93/13 og effektivitetsprincippet er til hinder for de omhandlede nationale regler, kan en sådan konklusion efter min mening ikke udledes alene af chartrets artikel 47.

90. Denne forskel hænger sammen med, at niveauet for domstolsbeskyttelse af de rettigheder, som forbrugerne tillægges i henhold til direktiv 93/13, er mere omfattende en det beskyttelsesniveau, der for enhver part i en civil retssag, der involverer EU-retten, følger af chartrets artikel 47.

91. Som Kommissionen med rette har bemærket, er chartrets artikel 47 nemlig ikke generelt til hinder for, at bestemte afgørelser, der træffes i forbindelse med domstolenes judicielle funktion, træffes af et organ, der ikke kan betegnes som en ret, så længe afgørelserne efterfølgende kan underkastes domstolsprøvelse. På den anden side omfatter den ret til domstolsprøvelse, der er fastsat i nævnte artikel 47, ikke som sådan et krav om en ex officio-prøvelse foretaget af en dommer med henblik på beskyttelse af de rettigheder, som parterne har i henhold til EU-retten.

92. Kravet om en ex officio-kontrol er et særligt træk ved de retssager, der er præget af et skævt styrkeforhold mellem parterne. I den foreliggende sag kan dette krav alene følge af det behov for at beskytte forbrugeren, der er fastsat i artikel 6 i direktiv 93/13.

93. Efter min opfattelse er chartrets artikel 47 således ikke til hinder for en forenklet national procedure, der alene fastlægger en realitetsbehandling af påstandene i tilfælde af, at sagsøgte fremsætter indsigelse, og derfor ikke gør det muligt for dommeren at foretage en ex officio-prøvelse af kontraktvilkårene, når der ikke er gjort indsigelse. Derudover er nævnte artikel 47 ikke til hinder for en processuel regel, der forhindrer dommeren i fuldbyrdelsessagen i ex officio at rejse spørgsmålet om tilsidesættelse af retten til forsvar, der følger af en uregelmæssig forkyndelse, uden at sagsøgte har fremsat indsigelse.

94. Jeg minder i denne henseende om, at overholdelsen af retten til forsvar ikke er en absolut ret og kan være undergivet begrænsninger. I sin retspraksis vedrørende fortolkningen af forordning (EF) nr. 44/2001 [30] har Domstolen anerkendt, at det er muligt at gå videre med en sag uden sagsøgtes viden, såfremt alle fornødne undersøgelser, som kræves i henhold til principperne om omhu og god tro, er blevet foretaget med henblik på at finde den pågældende i betragtning af, at denne efterfølgende kunne gøre indsigelse mod anerkendelsen af retsafgørelsen [31].

95. En anden løsning må anvendes, såfremt sagsøgte ikke har adgang til effektive retsmidler, der gør det muligt for vedkommende at fremsætte indsigelse over for påkravet f.eks. på grund af restriktive beregningsmetoder for den pålagte frist for at fremsætte indsigelse [32], at proceduren er uoverkommeligt dyr, eller at der end ikke eksisterer en procedure, der gør det muligt at foretage fornyet behandling af et betalingspåkrav, der er udstedt uden sagsøgtes viden [33].

96. Imidlertid indeholder forelæggelsesafgørelsen ikke tilstrækkelige oplysninger til, at man kan svare på disse spørgsmål. Nærmere bestemt har den forelæggende ret, omend denne synes at mene, at betalingspåkravsproceduren i den foreliggende sag indeholder en ukorrekt citering, så

[30] – Rådets forordning af 22.12.2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EFT 2001 L 12, s. 1).

[31] – Domme Gambazzi (C-394/07, EU:C:2009:219, præmis 29) og Hypoteční banka (C-327/10, EU:C:2011:745, præmis 50).

[32] – Jf. mit forslag til afgørelse BBVA (C-8/14, EU:C:2015:321, punkt 54-67).

[33] – Således kan det, at der ikke er sket korrekt citering, f.eks. inden for det system, der indføres ved forordning nr.° 1896/2006, føre til en fornyet prøvelse af det europæiske betalingspåkrav ved den kompetente ret i udstedelsesstaten (artikel 20).

gør den ikke rede for, hvori denne fejl bestod, og angiver ikke, om der findes retsmidler, der gør det muligt for de berørte parter at fremsætte indsigelse over for fuldbyrdelsen, når de endelig får kendskab til den afgørelse, der er truffet uden deres viden.

97. Følgelig mener jeg, at tredje og fjerde spørgsmål, såfremt Domstolen måtte besvare disse, bør besvares med, at chartrets artikel 47 ikke er til hinder for en national lovgivning, der forhindrer dommeren i en fuldbyrdelsessag i ex officio at kontrollere fuldbyrdelsesdokumentet og ex officio at rejse spørgsmålet, om betalingspåkravsproceduren er behæftet med fejl, forudsat at sagsøgte har et effektivt retsmiddel, der gør det muligt for denne at fremsætte indsigelse over for betalingspåkravet og gøre en eventuel tilsidesættelse af sin ret til forsvar gældende.

VI – Forslag til afgørelse

98. Henset til de ovenstående betragtninger foreslår jeg Domstolen at besvare de præjudicielle spørgsmål stillet af Juzgado de Primera Instancia nº 5 de Cartagena (førsteinstansret nr. 5 i Cartagena) som følger:

»Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler samt effektivitetsprincippet er til hinder for en national lovgivning om betalingspåkravsproceduren, der, idet den ikke fastlægger nogen forpligtelse til ex officio at erklære et eventuelt urimeligt kontraktvilkår ugyldigt i forbindelse med den prøvelse af en anmodning om udstedelse af betalingspåkrav, der finder sted hos en rets justitssekretær, heller ikke gør det muligt for den dommer, der er ansvarlig for fuldbyrdelsen af betalingspåkravet, ex officio at rejse ugyldighedsspørgsmålet.«

[i] Navnene på side 1 og i punkt 13-16 er blevet erstattet med bogstaver efter en anmodning om anonymisering.